

O KOHOUTKOVÍ A SLEPIČCE

Na jednom dvoře spolu žili a . Každé ráno chodili na pole hledat zrníčka. Ale zatímco slepička se o každé zrnko s kohoutkem rozdělila, byl lakomý a chtěl si celé obilí sníst sám. Jenže to neměl dělat. Jakmile si ho dal do , zrnko se mu v krku vzpříčilo, kohoutek nemohl dýchat a svalil se na záda. k němu hned běžela: „Vydrž, kohoutku, doběhnu ke pro vodu, napiješ se a bude ti líp.“ utíkala ke studánce a prosila ji: „Studánko, studánko, dej, prosím, pro mého kohoutka, leží tam v oboře, nožky má nahoře, bojím se, bojím, že umře.“ „Dám ti vodu pro kohoutka,“ povídá studánka, „ale nejdřív mi musíš donést od švadlenky šátek.“ Slepička běžela ke švadleně. „Švadlenko, dej, prosím, studánce, dá vodu pro mého , leží tam v oboře, nožky má nahoře, bojím se, bojím, že umře.“ Ale švadlenka povídá: „Nejdřív mi přines